

Tämä on kolmas täällä julkaisemani runo. Se kertoo eräästä päivästä monta vuotta sitten.
PUSSIT ROIKKUU REUNALLA kannoin Liptonit eteesi yritin hiiviskelle edetä, mutta heräsit kai
vanikan rasahdukseen pussit roikkuu reunalla et jaksat nousta mutta hymyilet marraskuun
pimeä aamu ei valtaa huonetta mekin verhoamme itsemme västäräkki juoksee selkääsi
teelehdet eivät vielä ole kylmenneet sinulla on sana hallussa tiedätkö jättää lauseen kesken
kuvassani olet täydellinen kannoin sinut loppuun asti varoin pudottamasta vuosien päästä olen
nostalginen katson pusseja reunalla